

מסורת הש"ס

(א) [פסחים ד.], (ב) [עיר
תוש' לעיל יא: ד"ה וזי
ובגטין עט: ד"ה פנימית].
(ג) ב"ק מט: לעיל יא. לקמן
קית. חולין קמא: (ד) לעיל
יב. (ה) [בבבס כה:].
(ו) חולין קלט: קמא: ותוס'
שם פ"י, (ז) ב"ב קה.
(ח) [דלא קרינא רש"ש].
(ט) [דבריו ככ].

מוסף רש"י

עומק של חזרו וקצו בגלים נחמדי.
שלו על שוכר: וצנרפס ושכחלו.
קס"ד נחזר שלם השמירה לו
השמירה: בשולי פרה. סמוך לנקדיה
דליחא איר: ורק ארנקי. ובסקירה
לכל הקודם: פרי. נחמיה. מרתי
אצטרופה לתנח למימי ממי חלח
סיון דכשלם השמירה עסקיו מה
לי רפח ומה לי חר: שרפס שחבר.
המושכרל לשוכר כל הוצל שרפס
שבה לכלל הבית ואשמעין דהשמירה
אח התנח לא השמר רפח שבה:
שוכר. שמנקהס מומומחין
הדרסדאוח הגדליס נחמיה: סיין
שלו. הקן אל רובלח על הביניס
דקרינאח בכן כי יקראח פרט למומוח
דלאו מומוח ניהו: קרי בל כי יקרא
פרט למומוח. וי ויון דביניס שלם היה
ליה הקן מומוח דקן הוא הביניס:
ו מיליס רובס. קרינא בכן אל גליס
ואם היה בל לתפוס קודם שחמיגר
ינאמה מייד שללם היה וליקח
הנניס: אמאי אסורוס משוס גול.
סיון דלא נפלח לתחרו: אאמן. כלומר
גול דדריי שלום אפילו אלאמן נמי
קאמר דדעתו של בעל השוכר עליהם
דנטוס הוא דחמייר למקומו לער:
ואי בעיס ינאמ. אביניס ולא אלאמן:
אפילו נפלח לתחרו. סיחיות בשלות
הקן דלא עומה הוא כל זמן שאם
רובלח עליהן ולא תיקשי לרבי יוס
בר מנינא דכל הינא דליחו וכו':
אסורוס מפני דריי שלום. ומו ולא
נחמיה: ואי דרלח. מי ששעלי:
גוילס מעליא כוא. דהא קניא ליה
תחרו: ואי דלא שלח. הא בעי
שלוהא אינאח אסור שלם משלח והדר
אח הביניס מקח לך וכו' מלי
אינאח גול: דריי קרינא בכתן.
הא דקמי דריי שלום ומו בל
דרלח שלח ונקטן דלאו בר
שלוהא הוא דלויי מייד נחמיה:
מתנ' וספדנא לשוכר. לא ירבה
לו שבר חודש השעינור בכלל שנה

עליו אם היה מן כל היה
יכול להחיות בה. חזרו
לא מתי ליה עין שקל זה
תחתיו ונשם. לזכות.
פסדו עד מהם חסם
והחיות בהם. כל קריה
הדקדק וזיהו קרי ליה ונשם.
אי הכי אסורות בגזל
מדרבי שלום. ומו
ל. אי שרעלה. קודם
החיות בה. קרי קטנה חזרו
לעול תחתיו ונשם חסם חסם.
וידע לא ששם יסוף הוא
יכול ליעולם לזכרים. אם נתי
סחל קודם לקיום הלימים
לכא ידעה. ומתי בקטן
זכר בה שרעלה ונשם. וזוהי

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

מה: ארישא. שוכר מישראל הוא דמיא
: וטורי דמשכיר. דכיון דלא אוגריה ליה
וו זה: בחלר דמשכיר. [א] שלא השכיר
מעלמא. וקחם גללים אפקורי מפקרינהו

בנובתא דקניא ת"ר⁶ המשכיר בית לחבירו
על "השוכר לעשות לו מוזה וכושהוא
יוצא לא יטלנה בידו ויוצא ומנכריו נוטלה
בידו ויוצא ומעשה באחד שנמלה בידו
יוצא וקבר אשתו ושני בניו מעשה לסתור
אמר רב ששת ארישא: הוכל של בעל
הבית ואין לשוכר אלא היוצא מן התנור
החיצוני כלכד: במאי עסקין אילמא
בחדר דאגרי ליה לשוכר ותורי דשוכר
אמאי של בעה"ב אלא בחדר דלא אגרי
לשוכר ותורי דמשכיר פשיטא⁶ (6) ולא צריכא
בחדר דמשכיר ותורי דאתו מעלמא קמו בה
מסייע ליה לר' יוסי ברכי חנינא "דא"ר יוסי
ברכי חנינא חצרו של אדם קונה לו שלא
מדעתו מיתכי אם אמר כל מציאות שיבאו
לתוכו היום תקנה לי חצרי לא אמר כלום
ואם איתא להא דא"ר יוסי בר' חנינא חצרו
של אדם קונה לו שלא מדעתו אמאי לא
אמר כלום הכא במאי עסקין בחדר שאניה
משתמרת אי הכי אימא סיפא "צא לו שם
מציאה בעיר דבריו קיימן ואי בחדר שאניה
משתמרת כי צא לו שם מציאה בעיר
מאי הוי כיון דצא לו שם מציאה בעיר
מיבדל בדילי אינשי מינה והויא לה בחדר
המשתמרת מיתכי ובל היוצא מן התנור
ומן הכירים ו"הקולט מן האויר הרי הוא
שלו ושכרפת ושכחצר של בעל הבית
ואם איתא להא דר' יוסי בר' חנינא דאמר
חצרו של אדם קונה לו שלא מדעתו קולט
מאויר אמאי הרי הוא שלו אויר חצרו הוא
אמר אבי' מדברין כלי בשולי פרה רבא
אמר אויר שאין סופו לנוח לאו כמנוח דמי
ומי פשיטא ליה לרבא והא מיבעי בעי
לה "דבעי רבא זרק ארנקי בפתח זה
ויצאתה בפתח זה מהו אויר "שאין סופו לנוח
כמנוח דמי או לאו כמנוח דמי התם לא
מיפסק ולא מידי הכא מיפסק כלי ושכרפת
ושכחצר הרי אלו של בעל הבית תרתוי אמר
אביי הכי קאמר ושכרפת שכחצר הרי אלו
של בעל הבית אמר רב אשי "זאת אומרת
המשכיר חצירו סתם לא השכיר רפת שבה
מיתכי "יוני שובך "יוני עלייה "חייבות
בשילוח "ואסורות בגול מפני דרכי שלום
יוסי בר' חנינא חצרו של אדם קונה לו ש

יִפְרֹט לְמוֹזֶמֶן אִמֵּר רַבָּא בִּיצֵה בִּיצֵאת רֹכֵב
וְצִוּ וְכִי קִתְּנִי חִיבוֹת בְּשִׁילוּחַ מִקְמִי דְחִיפּוֹל
אֶלְעוֹלֵם אֲבִיצִים וּמִדְנָפִיק רֹכֵבָה דַּעְתִּיהָ עֵי
לִי זְמַן שְׁהָאֵם רֹכֵבָתָה עֲלֵיהֶם שְׁנֹאמֵר יִשְׁלַח תִּי
לְחִצְרוֹ כֹּל הֵיכָא דְאִירוּ מְצִי וְכִי לִיהָ תִּצְרוּ וְכִי
יִזְ"ה אֲסוּרוֹת כְּגוֹל מִפְּנֵי דְרַכִּי שְׁלוֹם אִי דְשִׁלְחָה
שִׁילוּחַ הוּא קָמֵן בְּרִי דְרַכִּי שְׁלוֹם הוּא ה"ק אֲבִי
יִתְּ לְחִבְרִי לְשָׁנָה נִתְעַבְרָה הִשְׁנָה נִתְעַבְרָה לְשׁוֹ
בְּצִיפּוּרִי כְּאַחַד שִׁשְׁכֵּר מִרְחָץ מִחִבְרִי בְּשָׁנִים עֵי

קב.

הוא כמו שפירש רש"י במנחות (דף
זחא) מעומד לכן לר"ך גובתא דקנה
לחזה מיושב כמו ספר תורה מונח
(ו) נמי עשאה כמין נגר פסולה והיינו
מעומד שילחי המוכר פירות (כ"ב)

דף קא. וסא אמר על כמין נגר היט
קבורות חמור משמע בעמודי קאמר
וואס קא גוצאט דקניא למה לי יוס
לומר על און מכלה ומתלחמים היותה:
מסייע ציה צרבי יוסי בר' חנינא.
פינשטינ בעפיק (דף קא. א):
קולם של האויר **אמאי** הרי אמאי
שלא. תימיה ואי לינא
דדברי יוסי אמאי שנאמר של בעה"ב:
תרתין. פי' דספרן אהדידי דהאי
שנפסא לא אצטריך
למיחמי לגופיה דפשיטא הוא דשוכר
ביתא בנאר שאין לו כרפת כלום אל
מנא אלא למידק שנפסא לבעל הבית
לפני שאין [בנה] לשוכר כלום [א] אבל
בנאר שאין לשוכר זה היכון כניסה
ויציאה לביתו לא דהי בעל הבית
יוסדה מני שאף שנאמר לבעל הבית:
פרט צמומן. וא"ת ואמאי לא
פריך נמי מסיפא אמאי
אצטריך דמני דרבי שלום גזל גמור
הוי ו"ל דמרישא ניחא ליה למיפדן
ה"ס"ה דמני פריך מסיפא אי נמי לא

מתי נמסר חסידה לחיה נחמה
הכי קאמר אסורים משום גול גמור
הינים ואלן משני דרי שלום:
א' הבי אבאי אסורים משום גול.
לחמי משום דרי שלום ליכא
ואתאן אלאן פ' ולא אבינים ואת
משני נמי לא לריי שילוח וילי י
ליכא בינים תמתיי הרי"ה דרי"ה לממור
כס"ד מעיקרא אבינים שגפלי ים גול
גמור ואלאן ים דריי שלום:
א' צריכא בקבין. ולי"ה דשלחה
קטן דלי שלחה קנה עשה
השובר מדאורייתא ואטו משום
דלקחו קטן יהא שלו אלא הקטן
לוקח הינים בלא שילוח שעדיין לא
זכר בעל השובר בדינים ומיהא דאפי'
גדולה ה"מ לאוקמי וכגון שנתן דרי'
זא בגדו תחת הינים בשעה שאם
רובצת עליהם ולא נתכרין לזכות
בדינים עדיין דאסור הוא אלא עשה
כן כדי שלא יזכה האל השובר
בדינים אח"כ (ו) ויהא את האל וטען
עכשי וזכה בהן:

אם איתא להא דאמר רבי
מדעתו קרי כאן 'כי יקרא'
הוא דאיחייבה לה בשלוח
תצירו אי הכי אמאי אסורות
ה והשתא דאמר רב יהודה
ח את האם והדר את הבנים
ליה וכל היכא דאיהו לא מצי
ל מעליא הוא אי דלא שלחה
של קמן חייב להחזיר לו מפני
השכיר לו לאחרים נתעברה
זהב לשנה מדיגר זהב לחדש
ובא

עין משפט
גר מצודה

פח א מ"י פ"ו מהל' שמירות הל' ג ופ"ה מהל' תפילין הלכה י"א סנה' ע"ן ג עושי"ע ח"ת ס"י ש"ד ספי"ג ג ומושי"ע י"ד ס"י ר"א ספי"ג ג [ד"כ אל"פס כ"א] ובסוף הלכות מחזה דף ע"א:

שם ב' ח"י ס"ה מהל'
 חפילין הלכה יא
 סמג עשן נג טוש"ס י"ד
 :סג

צ ג מ" ס"ו מהלכות
שכירות ס"ז ה ועין
בהשגות ובמגיד משנה
סמג עשין פט מו"ק ח"מ
ס"י ש"ג סעיף ג:
צא ד מו"ק ח"מ
בהג"ה:

צב ה' מ"י שם ה' ב
 מוש"ע שם ספי"ב
 צב ו' מ"י פ"ג מה' ב
 שחטה הלכה ח סמג
 לאין קב מוש"ע י"ד פ"י
 ר"ב ספי"ב

צד ז' מ"ו פ"ו מהלכות
גזילה ואכילה ה"ז ז'
סמך עשין עב טו"ש"ע ח"מ
ס"י ט"ט סע"ף א וסע"ף ד:
צ"ה ח מ"י פ"ג מהל'
שחיטה ה"ז ח סמך
ללאין קב טו"ש"ע י"ד ס"י
דל"ג סע"ף ב:

צו ט י מ"י שס ה"י יח:
צו כ מ"י פ"ז מהלכות
שכירות הלכה ב פתג
עשין פט עוש"ע ח"מ ס"י
שיב סעוף טו:

תורה אור השלם
 1 כי יקרא בכל צפור
 לנפיו בדרך קול עץ או
 על הארץ אפרחים או
 בימים והאם רבצה על
 האפרחים או על
 הביצים לא תקח האם
 על הביצים: דברים כב ו
 2 שלח תשלח את האם
 ואם הביצים תקח לך
 למען ייטב לך והארבת
 להם: דברים כב ז

הנהגות הב"ח

(א) גם' לא תריבא כחצר
דמשכרי. י"ב ע"ל דף מט
ע"ב: (ב) רש"י ד"ה קרי
וכו' דביון: (ג) ד"ה
ביציאת רונס: (ד) תוס'
ד"ה לא וכו' אח"כ שילח
כ"ל וסוף ר' נחמס:

הגהות דגר"א
(א) חולק דהא דאמר ר' חייא

דחשירו שלח כ"י. י"ב אלל
רמב"ם סתם אפי' השכירו
(ועמ"ש רבינו נחמ"מ ס'
ש"יג ס"ק ה'): [ב] תוס'
ד"ה תרומה אלל כ"י. י"ב
ורמב"א סתם דה"ג הוא
דנע"ה כמ"ל י"יד כ' רב
ספא אמר כ"י כי וזה כ"י
(וע"ש בס"ק ז):